

AAGE V. JENSEN NATURFOND

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri
Christiansborg
1240 København K.

2. december 2009
LS/le

Vedr. Forslag til ny landbrugslov – LFS 39/2009

Jeg har modtaget fødevareministerens kommentarer til min henvendelse af 10. november d.å. til udvalget.

Jeg stillede en række konkrete spørgsmål, der af ministeren enten ikke er besvaret eller besvaret ret undvigende.

Tillad mig at fremdrage et par enkelte punkter:

1. **Aktie- og anpartsselskabers erhvervelse af naturarealer**

Det var min opfattelse, at "Aftalen om Grøn Vækst" mellem regeringen og Dansk Folkeparti skulle ses som et incitament til at få bl.a. nogle af de større aktieselskaber til at interessere sig for at støtte naturbevarelsen, ligesom de i mange år har støttet kunst og kultur.

Hvis det er formålet påpegede jeg, at bestemmelsen om, at det direkte skal fremgå af selskabets formålsbestemmelse, at de har til formål at støtte almenyttig naturbeskyttelse i realiteten vil gøre bestemmelsen værdiløs. Det er ikke sandsynligt, at nogen af de selskaber man gerne så på banen f.eks. Novo, Grundfos, Lego, Danfoss etc. vil ændre deres vedtægter blot for at opfylde dette formål.

Ministeren henviser til, at kravet om formålsbestemmelsen skyldes ønsket om at undgå, at de pågældende arealer erhverves til privat rekreative formål. Dette argument er uden reelt indhold.

Med de nye meget lempelige regler, der fremover kræves for at erhverve landbrugsjendomme, er det temmelig usandsynligt, at et selskab, der ønsker at erhverve private rekreative landbrugsarealer, skulle gå via en erhvervelse omfattet af § 24. Denne bestemmelse kræver bl.a., at det pågældende areal pålægges pligt om offentlig adgang efter de for statens arealer gældende regler – d.v.s. i princippet fri fladefærdsel, samt at der i samarbejde med kommunen skal udfærdiges en handlingsplan for arealet, der udlægges på nettet til oplysning for alle herunder de grønne organisationer, der langt de fleste steder fører en aktiv kontrol med overholdelsen af disse regler.

Altså ikke en fremgangsmåde man vil benytte, hvis man ønsker et privat rekreativt naturareal.

Vi har med forslaget i Grøn Vækst en mulighed for at få nye aktører på banen og bistå med at skaffe mere natur i Danmark, hvilket alle formentlig er enig i er ønskværdigt og nødvendigt, hvis vi skal opfylde vore internationale forpligtelser. Det bør ikke ødelægges ved at opstille bureaukratiske hindringer baseret på manglende kendskab til de selskabsretlige regler og erhvervsmæssig praksis.

2. Erhvervelse af decidede landbrugsjord til naturformål

I min henvendelse til udvalget påpegede jeg, at de kriterier, der er fastlagt i bemærkningerne, nemlig - ”ønsker om suppleringsjord fra ejere af nærliggende landbrugsejendomme” – er så vage og upræcist formulerede, at de vil give anledning til megen usikkerhed og forskellig fortolkning hos de forskellige regionale Jordbrugskommissioner.

At gennemføre en sådan sag om udlæg af landbrugsjord til naturformål kræver foruden forhandlinger mellem sælger og køber mange og ofte bekostelige undersøgelser og planlægninger og med den uforudsigelighed om resultatet sådanne vage kriterier efterlader og den tålmodighed en sådan sagsbehandling kræver, vil de fleste uvægerligt give op på forhånd. Det kan jeg med sikkerhed udtale efter knap 25 års arbejde indenfor dette område og talrige mislykkede forsøg på at få nogle af de både større og mindre virksomheder til at gå ind i sådanne naturprojekter.

Ministeren tager ikke stilling til min kritik eller de stillede spørgsmål, men svarer blot, at hvis fortrinsretten alligevel bevares, vil man henvise til disse regler. Altså ingen besvarelse af, hvordan man ved bemærkningernes udformning har tænkt sig disse kriterier skal forstås og administreres, uanset om fortrinsretten bibeholdes eller ej.

3. Jordbrugskommissioner og kommunerne

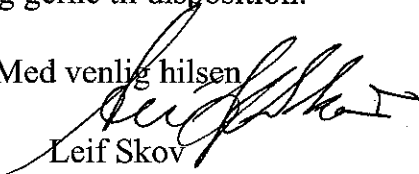
På spørgsmålet om, hvorfor anden planlægning, administration og tilsyn af naturarealer henhører under kommunerne, medens spørgsmålet om udlæg af landbrugsarealer til nye naturarealer og betingelserne herfor skal fastsættes af Jordbrugskommissionerne svarer ministeren blot, at det ”findes naturligt”. Det er altså nogle tilfældige regionale Jordbrugskommissioner, der hermed har kompetence til at fastlægge rammerne for den danske natur og ikke de kommuner, der ellers har ansvaret herfor.

Er ministerens forklaring tilstrækkelig begrundelse for denne afvigelse fra kommunernes kompetence?

--- o0o ---

Måtte udvalget ønske nærmere redegørelse eller dokumentation for de af mig rejste kritikpunkter eller spørgsmål, står jeg gerne til disposition.

Med venlig hilsen

Leif Skov